

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 302/09-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť E. K., S., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 141 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 2 C 105/2006-116 zo 4. októbra 2007 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Co 360/2007, 6 NcC 40/2008 z 11. novembra 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. K. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 24. augusta 2009 doručené podanie E. K., S. (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Porušenie základného ľudského práva na spravodlivý súd podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46, 141, 48/2 Ústavy SR súdmi SR*“. Na základe obsahu posúdil ústavný súd podanie sťažovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2

ústavy a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) v spojení s čl. 141 ústavy rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 C 105/2006-116 zo 4. októbra 2007 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 360/2007, 6 NcC 40/2008 z 11. novembra 2008.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že okresný súd namietaným rozsudkom zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal náhrady škody proti žalovanej Ž., a. s., z dôvodu premlčania uplatnených práv a z dôvodu nesplnenia kritérií pre vznik žalobou uplatnených práv. Sťažovateľ namietaný rozsudok okresného súdu napadol odvolaním, v ktorom tiež namietal, že vec na prvom stupni prejednávala a rozhodovala sudkyňa JUDr. V. D., u ktorej sú dané okolnosti vylučujúce ju z prejednávania a rozhodovania veci (deň pred vynesením namietaného rozsudku uplatnil sťažovateľ voči tejto sudkyňi námietku zaujatosti, pozn.).

Krajský súd namietaným rozsudkom rozhodol, že sudkyňa V. D. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 2 C 105/2006, a zároveň potvrdil rozsudok okresného súdu napadnutý odvolaním, pričom účastníkom konania nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Rozsudok krajského súdu sťažovateľ napadol dovolaním, ktoré odôvodnil tým, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. V konkrétnostiach sťažovateľ v dovolaní namietal najmä nevykonanie ním navrhnutých dôkazov (nevypočutie ním navrhnutých svedkov), ako aj postup krajského súdu po vznesení námietky zaujatosti voči sudkyňi prvého stupňa. O dovolaní sťažovateľa rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolací súd uznesením č. k. 3 Cdo 98/2009-172 z 18. júna 2009 tak, že dovolanie odmietol.

V sťažnosti adresovanej ústavnému súdu sťažovateľ vo vzťahu k namietanému rozsudku okresného súdu namieta predovšetkým skutočnosť, že vo veci rozhodovala sudkyňa, ktorá mala byť z rozhodovania vylúčená, keďže *„systematicky a účelovo celé roky zneužíva zásadu voľného výkladu a odmieta pozvať mnou navrhovaných svedkov na výsluch“*, a to napriek tomu, že predchádzajúci rozsudok okresného súdu č. k. 2 C 105/2006-84 z 1. februára 2007 bol zrušený rozsudkom krajského súdu

č. k. 6 Co 94/2007-103 z 19. júna 2007 z dôvodu nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôkazov, pričom sťažovateľ na pojednávaní predložil „*menný zoznam aj s adresami v písomnej forme svedkov, ktorých žiadam vypočuť. Sudkyňa to opätovne odmieta. Vady konania nie sú odstránené! Zámer jasný.*“.

Vo vzťahu k namietanému rozsudku krajského súdu sťažovateľ popri nesúhlase s rozhodnutím o nevyklúčení sudkyne JUDr. V. D. z prejednávania a rozhodovania jeho veci poukazuje najmä na protichodnosť jeho rozhodnutí z 19. júna 2007 a zo 4. októbra 2007, keďže „... *tá istá predsedníčka Odvolacieho súdu JUDr. A. T., ktorá dňa 19. 6. 2007 tento rozsudok pre závažné vady zrušila, tentokrát tento rozsudok s tými istými vadami konania prvostupňového súdu už potvrdzuje a ešte tá istá osoba rozhoduje o námietke zaujatosti zo dňa 3. 10. 2007. Ved' je to nezákonné. To chce niekto mi nahovoriť, že sudkyňa JUDr. A. T. len tak sama od seba vyniesla dva úplne protichodné rozsudky v tej istej veci s tými istými vadami v konaní? Ved' je to choré...*“.

K uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 98/2009-172 z 18. júna 2009, ktorým rozhodol o jeho dovolaní proti namietanému rozsudku krajského súdu, sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že s ním „*absolútne nesúhlasím a odmietam ho z dôvodu, že podľa môjho právneho názoru jeho znenie je účelové a má poslúžiť iba na podporu tých sudcov, ktorí mi roky bránia sa dovolať spravodlivosti...*“, pričom ale porušenie svojich základných práv týmto uznesením najvyššieho súdu sťažnosťou nenamieta.

Na základe argumentov uvedených v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„*V súdnom konaní vo veci náhrady škody na Krajskom súde v Košiciach sp. zn. NcC 40/80 zo dňa 11. 11. 2008 a na Okresnom súde v Spišskej Novej Vsi č. k. 2 C 105/2006 zo dňa 4. 10. 2007 došlo na základe väd v zmysle § 221 ods. 1 písm. f, § 237 písm. f) O. s. p., v danej veci sa navyše konalo napriek vznesenej námietke zaujatosti voči príslušnému sudcovi preto došlo k porušeniu čl. 36 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46, 48 ods. 2, 141 Ústavy Slovenskej republiky. Konanie bolo neplatné a rozsudky zrušuje.*“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je pre posúdenie predmetnej veci podstatné, v akom rozsahu vymedzí navrhovateľ svoj návrh v petite (návrhu na rozhodnutie). Z obsahu sťažnosti a predovšetkým jej petitu (návrhu na rozhodnutie) vyplýva, že sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 listiny v spojení s čl. 141 ústavy, ku ktorému

malo dôjsť rozsudkom okresného súdu č. k. 2 C 105/2006-116 zo 4. októbra 2007 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 360/2007, 6 NcC 40/2008 z 11. novembra 2008.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Ústavný súd na okresnom súde zistil, že namietaný rozsudok okresného súdu v spojení s namietaným rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 12. januára 2009, pričom sťažovateľ doručil sťažnosť ústavnému súde až 24. augusta 2009. Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súde doručená zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd v tejto súvislosti považoval za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej podanie dovolania nepredstavuje právnu skutočnosť, od ktorej začína plynúť lehota na podanie sťažnosti ústavnému súde podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (mutatis mutandis I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, I. ÚS 16/06), t. j. v danom prípade bolo z hľadiska plynutia tejto lehoty irelevantné, že sťažovateľ podal dovolanie a uznesenie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu mu bolo doručené 7. júla 2009.

Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu vyzývať sťažovateľa na doplnenie jeho sťažnosti, ktorá neobsahovala všetky náležitosti ustanovené zákonom

o ústavnom súde, ani zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa (návrh na zrušenie namietaných rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2009